

Drie jaar geleden was **JEANETTE** (46) ervan overtuigd dat de koek op was tussen haar en haar toenmalige echtgenoot Paul. Nu heeft zij spijt van de scheiding en wil ze niets liever dan haar man terug, maar die heeft een nieuwe liefde.

‘IK HEB SPIJT: IK WIL MIJN EX TERUG’

‘Vorig jaar was ik voor het eerst sinds mijn scheiding weer echt verliefd. Wat was ik blij. Ik had het gevoel dat alles nu misschien toch nog op z’n pootjes terecht zou komen. Mijn nieuwe liefde was knap, maakte me aan het lachen en was ook nog eens een goede minnaar. Het leek te mooi om waar te zijn. En dat was het ook. Na vijf maanden ontdekte ik dat hij mij bedrogen had. Eén keer maar, en het stelde niets voor, zei hij. Maar voor mij brak er iets. Juist doordat ik in het verleden zelf ben vreemdgegaan, weet ik hoe destructief het is voor een relatie. Ik heb het rigoureuus uitgemaakt. Mijn ex-man Paul hoorde het van onze dochter. Hij belde me bezorgd op en bood aan om langs te komen. Ik snakke naar troost en zei ja. Dat had ik beter niet kunnen doen. Toen hij weer vertrokken was, kon ik helemaal niet meer stoppen met huilen. Ik realiseerde me dat ik niet alleen mijn nieuwe liefde kwijt was, maar dat ook het grote gemis van Paul weer zou gaan schrijven. In wezen was mijn verliefdheid niet meer dan een pleister geweest. Op een wond die na drie jaar nog steeds niet genezen is.

Het begon rommelig ooit, tussen Paul en mij. We waren begin twintig en wilden ons eigenlijk nog niet binden. Maar het klopte gewoon tussen ons. Na een paar jaar werd ik ongepland zwanger. Ik twijfelde, maar Paul was vastberaden. “Wij kunnen dit,” zei hij. En hij had gelijk. We werden de gelukkige ouders van een dochter. Later volgde een zoon. We waren blij met ons gezin en hadden het prima voor elkaar. Pas toen onze kinderen naar de middelbare school gingen, kwamen er barstjes in dit mooie plaatje. Dat lag aan mij. De moederrol had me uitstekend gepast. Ik hou van zorgen, redderen en iedereen in de watten leggen. Dat mijn kinderen een eigen leven kregen, mij minder nodig hadden en zelfs regelmatig buitensloten, vond ik moeilijk. In diezelfde periode kreeg Paul een baan waarvoor hij veelvuldig in het buitenland zat. Wanneer ik ’s avonds alleen op de bank zat, voelde ik me eenzaam. Paul was weg, mijn kinderen versholten zich op hun puber-kamers en mijn vriendinnen hadden het ook te druk voor mij. Uit balorigheid meldde ik me aan op een chatsite. Daar leerde ik

TEKST: LYDIA VAN DER WEIDE

Victor kennen. Getrouwd, net als ik. Het was nooit mijn bedoeling om verliefd te worden. Maar het gebeurde. We kwamen heel dicht bij elkaar, juist doordat we elkaars identiteit niet kenden. Ik besprak dingen met hem die ik zelfs Paul niet vertelde. Langzaam ging Victor mijn hele gedachtewereld beheersen. Zeker toen we ook nog erotische fantasieën begonnen te delen. Ik was altijd tevreden geweest over mijn seksleven met Paul. We vonden elkaar nog steeds aantrekkelijk. Maar we waren wel in een vast patroon terechtgekomen. Ik was ervan overtuigd dat Paul zich gek zou schrikken als ik ineens zou voorstellen om het eens in de open lucht te doen, bijvoorbeeld. Met Victor kon ik dergelijke dromen wel delen. De eerste tijd voelde ik me niet zo schuldig. Dit chatcontact zorgde juist voor een ervaring van het liefdesleven tussen Paul en mij. Ik had vaker zin, kocht mooie setjes voor als hij thuiskwam uit het buitenland. Daardoor kon ik mezelf wijsmaken dat het niet erg was wat ik deed. Dat ik onze relatie niet beschadigde. Onzin, natuurlijk. En onvermijdelijk kwam het moment dat we wél afspraken. Eén keertje, was het plan. Maar het hek was van de dam; ik raakte bezeten van hem. Het is eigenaardig hoe je jezelf voor de gek kunt houden als je een geheime affaire hebt. Hoe je kunt denken dat dát het is. Hoe goed leer je iemand nu eigenlijk kennen tijdens een paar korte ontmoetingen per maand? Amper. Het zijn luchtkastelen; met het echte leven heeft het niets te maken. Mijn leven dat wél echt was, liet ik verslonzen. Een goede moeder was ik nog wel – maar een goede echtgenote: nee. De ervaring die ons liefdesleven in het begin van mijn contact met Victor had gehad, verdween. Ik hield Paul op afstand, kon niet meer bij mijn liefde voor hem. Mijn geheime verhouding met Victor heeft maar liefst vier jaar geduurd. Toen was er niets meer over van de band tussen Paul en mij. We snauwden alleen nog maar tegen elkaar. We zijn nog

‘IK HOOP ZO DAT HET WEER UITGAAT TUSSEN HEN’

in relatietherapie geweest. Maar onze therapeute zei al snel: “Ik heb het gevoel dat jij niet meer wilt, Jeanette. Als dat zo is, is therapie zinloos.” Ik moest haar gelijk geven. Paul was verdrietig, maar legde zich erbij neer. Aan onze kinderen hebben we het verteld als een gezamenlijke beslissing. We benadrukten dat we vrienden zouden blijven en met het gezin nog altijd bij elkaar zouden komen.

De eerste periode dat ik bij Paul weg was, ging het goed. Ik was opgelucht dat er een einde was gekomen aan mijn doodgebloede huwelijk, en dat ik Victor eindelijk ongestoord kon ontvangen. Maar de magie van dat contact nam snel af. Zijn thuissituatie bleef zoals die was en ik besepte dat hij niet voor mij zou gaan kiezen. En met het verstrijken van de maanden voelde ik ook dat ik dat zelf ook helemaal niet wilde. Wat ooit zo’n groot vuur was, doofde uit en Victor verdween uit mijn leven.

Ondertussen ging het tussen Paul en mij juist beter. Nu we vriendschappelijk met

elkaar omgingen, voor de kinderen, konden we weer aardig zijn tegen elkaar. Belangstelling tonen. Na verloop van tijd kwam hij weleens eten. Dan hadden we goede gesprekken, net zoals vroeger. Ik zag dat het hem goed deed om bevrijd te zijn van onze beknellende, negatieve relatie. Hij begon te sporten, viel vijftien kilo af. Hij haalde zijn motorrijbewijs. Hij ging zelfs minder werken. Nu wel, dacht ik cynisch toen hij dat vertelde. Maar ik wist dat dat gemeen was. Ik bewonderde het juist dat hij zo dapper aan zijn leven werkte en niet bij de pakken neerzat. Als hij na zo’n bezoekje wegging, dacht ik steeds vaker: “Wat een leuke vent ben jij toch.” Ja, toen knaagde het al. Het gevoel van: heb ik er wel goed aan gedaan? Heb ik niet iets heel waardevols weggegooid? Maar ik maakte mezelf wijs dat die twijfel normaal is na een lang huwelijk. Dat ik altijd een paar dagen van slag was nadat ik Paul had gezien, poetste ik weg.

Totdat hij me vertelde dat hij een nieuwe

vriendin had. Hij struikelde over zijn woorden van enthousiasme en zijn ogen straalden. Het herinnerde me aan de jongen die ooit zo verliefd was op mij. Ik wist nog hoe attent hij toen was. Hoe ontzettend veel lol we toen hadden en hoe fijn het vrijen was met hem. Hoe was het toch mogelijk dat we dat waren kwijtgeraakt? Terwijl ik koffie maakte, voelde ik mijn ogen prikken. Ik liet niets merken en probeerde blij voor hem te zijn. Maar toen hij weg was, kwamen de tranen opnieuw. Ik wist dat Paul nu naar haar toe ging en kon het bijna niet verdragen. Ik had nooit verwacht dat ik zo jaloers zou zijn. Was ik niet degene die hem zo lang had bedrogen omdat ik hem niet goed genoeg vond? Die hem in de laatste jaren van ons huwelijk consequent had afgewezen, mij soms zo kon ergeren dat ik zelfs zijn ademhaling niet meer verdroeg? Ja, dat was allemaal waar. Maar ik besepte dat ik hem miste. En het gevoel van gemis en verlangen dat die avond kwam opzetten, is niet meer verdwenen. Ik draag het nu al drie jaar mee. In stilte. Want ik heb Paul nooit durven vertellen wat ik voel. Hij heeft me nooit een signaal gegeven dat hij daarop zit te wachten. Hij woont weer samen, is overduidelijk gelukkig. Mij ziet hij als een goede vriendin. “Wat mooi toch hè, dat we zo goed uit onze scheiding zijn gekomen,” zegt hij vaak. Onze kinderen zijn daar ook blij om. Ze genieten ervan dat we op feestdagen en andere gelegenheden nog altijd bij elkaar zijn. Pauls nieuwe vriendin is daar dan natuurlijk ook bij. Ik doe aardig tegen haar, maar inwendig kan ik haar wel schieten. Elke zoen die ze krijgt van mijn ex ervaar ik als een messteek. Het is heel vals, maar ik hoop zo dat het uit zal gaan tussen hen. Mocht dat gebeuren, dan sta ik klaar om Paul te troosten. En misschien weet ik dan weer een plek in zijn armen, in zijn bed te veroveren. Eén ding weet ik zeker: dan laat ik hem nooit meer gaan.’ □

De namen in dit artikel zijn gefingeerd.